

indeværende Samling bliver ophøjet til Lov. Det er navnlig paa to Omraader, nemlig med Hensyn til levende Billeder og med Hensyn til mekaniske Instrumenter, at min Opmærksomhed er bleven henvendt paa Manglerne ved den nuværende Lovgivning. Der sker nemlig daglig det, at der finder Reproduktion Sted, uden at det er muligt at drage til Ansvar vedkommende, som reprodicerer, hvad der bliver opført i levende Billeder eller fremført paa Fonografer. Jeg erindrer, hvorledes for flere Aar siden en Mand, der havde betalt en stor Sum Penge, jeg tror over 1,000 Kr., for at faa en berømt Sanger til at synge ind i en Fonograf, beklagede sig over, at efter at han havde reproduceret Sangen paa Voksplader for at sælge disse Plader for 1 Kr. eller 1,25 Kr. Stykket, gik en Konkurrent hen og købte en Plade for 1,25 Kr. og reproducerede den og solgte den saa maaske endogsaa billigere end den, som havde betalt 1,000 Kr. for at faa Sangeren til at synge ind i Fonografen. At den Mand, der har betalt 1,000 Kr. og derved har erhvervet denne Sangfremstilling, bør have en Ret og en Beskyttelse, og at han bør være stillet saaledes, at ikke enhver som helst kan gaa hen og tage den Ret, som han har erhvervet, fra ham, det anser jeg for at være indlysende. Men det sørgelige Faktum er, at man maa udtale til en saadan Mand: Den danske Lovgivning beskytter ikke den Ret, De erhverver. Med andre Ord: man kan sige, at han ikke har nogen Ret. Han har nemlig ikke nogen retsbeskyttet Interesse. Han har en Interesse, ja, en stor Interesse; han har givet 1,000 Kr. eller mere derfor; men den danske Lovgivning beskytter ikke en saadan Interesse. Alle og enhver ville fordømme moralsk, hvad Konkurrenten gør; men den danske Lovgivning undlader at beskytte ham derimod. Og akkurat paa samme Maade kan det stille sig med Hensyn til Opførelse af levende Billeder. Det kan koste i Tusindvis at skabe en saadan Forestilling. Men tager en anden den, ja, Gudbevares, den danske Lovgivning beskytter ikke derimod.

Det er kun disse faa Punkter, jeg vil fremhæve for det høje Landsting for at vise, hvor paatrængende nødvendigt det er, at vi paa dette Omraade faa en Beskyttelse; og denne Beskyttelse gives der ved dette Lovforslag. Naar dette Lovforslag bliver ophøjet til Lov, findes Beskyttelsen dels i Loven, dels i, at man kan tiltræde Berlinerkonventionen og altsaa

derved faa en gensidig Beskyttelse. Derved har Forslaget sin store Betydning, og da Danmark ellers kommer til at staa saa at sige isoleret paa dette Omraade, vil det være af stor Betydning, kan jeg godt sige, at dette Lovforslag i indeværende Samling ophøjes til Lov, hvad enten dette nu sker gennem en Udvalgsbehandling eller uden en saadan. Ændringerne ere, som sagt, saa faa, at jeg synes, at man hurtigt maatte kunne tage Stilling til dem.

Harald Jensen: Jeg er selvfølgelig ikke blind for, at der paa dette Omraade saavel som paa alle andre Omraader kan være noget for Lovgivningen at gøre ved at retlede og vejlede og i det hele træde ordnende op. Det skal jeg slet ikke benægte og har jeg aldrig benægtet. Men det er jo heller ikke Hovedsagen ved dette Lovforslag. Nej, det, den højtærede Minister nævner der, er en lille Biting i Loven, helt ude i Udkanten, ja, næsten udenfor Loven. Det, Loven, som den nu foreligger, gaar ud paa, er en betydelig Udvidelse af hele Beskyttelsen, og jeg kan ikke se andet end, at naar den nuværende Tilstand har varet saa længe, maatte det godt kunne gaa, indtil vi kunne komme til at se Loven ordentlig efter. At faa rettet det Forhold, den højtærede Minister nævner, skal jeg ikke stille mig hindrende i Vejen for, naar den Tid kommer; men jeg vil beklage, om en saadan enkelt Ting, en enkelt Overtrædelse, skal bevirke, at vi stramme alle Lovens Paragraffer.

Justitsministeren (Billow): Jeg skal hertil kun bemærke, at det, der er Hovedtingen i denne Lov, Hovedforandringerne, Hovedbestemmelserne, altsaa Beskyttelsen af den egentlige Forfatter- og Kunstnerret, har det høje Ting vedtaget efter forudgaaende Forhandling forrige Aar.

Bramsen: Jeg skal ikke nægte, at efter at Landstinget i Fjor har ladet Lovforslaget gaa til anden Behandling uden Udvalgsnedsættelse, var jeg af den Mening, at man vilde gaa samme Vej i Aar, naar man havde faaet gjort Rede for de faa Ændringer, der vare gjorte i det andet Ting. Men paa den anden Side kan jeg ikke nægte, at da den højtærede Ministers Udtalelser ikke gik i Retning af, at vi risikerede noget ved at lade denne Sag vente til Efteraaret, at vi ikke, om jeg saa maa sige, satte os udenfor Rækken af de Stater, som vi ellers ere gaaede i